

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 97

AUGUST 1937

9. aastakäik

«Inimene, oled sa müünud oma hinge, siis ära jää enne rahule kui müük on tühistatud.
Lase Issand Jeesus olla su asjaajaja.» (Loe kirjutust 4. leheküljel.)

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street,
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—S.
(Telef. 302-61.)

Juhi märkmeid.

KINDRAL

on olnud mõeldud kuul väga töökas, võttes osa mitmesugustest koosolekutest, nende seas oli ka rahvuslik muusikapidu meie orkestrite poolt Alberti saalis Londonis, samuti ta võttis osa puhkiviimisekreitje juhatajate koosviibimistest, millest võttis osa enam kui 500 orkestrijuhti. Nad kuulasid huviga tema kõnet ja tundsid suurt rõõmu nende võimalikkude ja muusikaliste tarviduste rahuldamisest.

Meie kiidame Jumalat tema hääduse eest meie vastu, ja usume, et töö nii meie kui ka teistel maaladel läheb edasi veel suuremas joones. Meie täname iga ohvitseri ja sõdurit, kes teeb oma parimat, võideldes maailma ja patu kurjuse vastu ja usume, et olete juba siin maailmas tunnud hingedevoitjate rõõmu.

Mul oli suur rõõm kohata jälle oma armsate ja ustavate seltsilistega. Mulle valmistasid koosolekud suurt rõõmu, eriti aga võimalused, mis meil olid võitluses vabas looduses. Sain vaimustatud nähes erilist võitlusevaimu ja samuti, kuidas te püüdsite teha oma parimat koosolekute ajal teiste häaks. Oh et seesugune vaim oleks alati ilmutatud meie keskel.

Meile valmistas erilist rõõmu adjutant Molini ja tema proua külastus mõeldud kuu jooksul. Nad on olnud meile kõigile suureks ülesehitamiseks ja julgustamiseks. Mäletame rõõmuva nende kestvat armastust ja tööd meie hulgas ja nende viimimine meie keskel tuletas meile uuesti nii elavalt meelde nende tagasihoidmatut armastust ja ärasalgamist meie kasuks. Nende koosolekud olid täidetud õnnistustega ja nende sõnum ja usk on tõstnud meid kõrgemale, ligemale Jumalale. Jumala õnnistused hingaku kestvalt nende üle!

Milline auline võimalus on meile antud suvekuudel levitada armuõpetust igahuhele. Mõtle nüüd meie vabaõhukoosolekuile. Mitmed hinged on võinud leida suuremat valgust selle läbi, et nad on osa võtnud meie koosolekuist. Soovin, et seltsilised kannaksid eriti neid koosolekuid palves Jumala ette ja et nad teeksid oma parimat hingede võitmiseks.

Meie ohvitserid on külastanud mitmeid meie külalisi ja (Järg 3. lehek. 1. veerul.)

Sõnake

alaliselt toimunud väsinuile
töötajatele.

Kirjutanud proua komandör E. S. BRENGLE.

Konsul Booth-Tucker saatis mind kord viima väikese kirja kellelegi rahvusvahelise kadetikooli ohvitserile. See täiesti väikene asi mõjus lahendavalt minu päästeohvitseri kutsele, tehes küsimuses olevast pilvisest päevast, mõned aastad hiljem, alghetket mõnele ilusale aastale lissanda teenistuses.

Ei tea, mida kirjas öeldi, kuid arvata on, et konsul, kes siis oli kadetikooli „ema“, kirjutas soovis teda leida nõu, aidates mind paigalt liigutamast vaimilisest seisukorrast; staaibi ohvitser, kelle juurde mind saadeti, oli nimelt väga lugupeetud pühitsusjuhtustaja. Kui ta oli lugenud kirja ja teada annud, et see ei tarvitanud vastust, küsis ta minult:

„Kuidas hinge seisukord on?“

Vastasin varjamatult: „See ei ole häa.“

Päästearmeesse ei ole tarvits kuuluda kaua aega enne kui võib ise teada, millal langemine algab, kuid see algab salajas. Kõiksugune loobumine omab alguse niisugusest juurest, mõnest varjatud põhjusest. Saame alati kuulda seda ja kui ei olnudki mingisugune langenus, olin vaid jõudnud langemisele eel käivasse tuimuse seisukorda, oskasin oodata niisugust küsimust: „Kui palju loete piiblit ja kui palju palute päeviti?“

Usklik ei või esitada kompetentset kaitset sellele, et hooletus on piibli lugemises ja palves, kuid saatan varustab aina hooletud kaitsega, mida nüüd esitasin küsijale. Ei minul ole aega lugeda piiblit. Mul on rohkem tööd, kui jõuan teha. Aina on jäänud veel midagi tegemata. Loen salmi igal hommikul, palun hommikuti ja õhtuti, ning lõuna ajal loen jälle teise salmi. Ometi ei loe ega palu kaugeltki nii palju kui enne.

Mees, kes seisib minu ees, oli Pauluse viisil tutvunud saatana võrkudega.

Ta tundis päriselt hästi tema sihti ja torkas läbi sealsamas selle kaitse, küsides: „Kes teeb töö siis, kui teist tuleb langenud inime?“

Kui äikesevalguses nägin nüüd Jumala tööd õigel viisil

Seltsilised Päästearmees! Paluge alati usua ja Jumalale auks — meie isiklikel palvetundidel kui avalikus töös — täielise puhta südamega taeva Jumalat! Siis meie palved võivad maailma ja aitavad kaasa Jumala riigi toomist inimestesse.

— mõistsin, kuidas Jumal suhtus sellesse. Olin asetanud tema töö esimesele kohale, siirdades teda teisele. Ta oli käskinud mind oodata teda, kuid mina olin meelsamini tahtnud teha tema tööd mitte oodates, vaid keeldusin ootamast. Ta oli käskinud mind olla tema seltsis, otsida tema palet, uurida tema sõna, järelda vaadata kirjutusi, otsides säält tõesid nõnda kui varjatud varandusi, „valvata hetke temaga.“ uuendada jõudu oodates teda ja kuulata tema rääkimist, kuid mina olin tarvitanud kogu päeva selleks, mis öeldi tema tööle.

Kui rumal olin olnud! Nüüd nägin „tema valguses valgust“ — mõistsin, et kõik hoolsus Jumala töös, olgu see missugune tahes, oli täiesti väärtusetu, kui usk puudus, armastus jahtus ja Vaim sai kurvaks, sisemise sõnakuulmatuse pärast, nii et tööst ei võinud olla muile kasu kui vaenlasele. Asetasin ohvri sõnakuulmise ette. Katsusin jagada eluvett jaanuevatele hingedele, samas kinni pannes ainukeste allika, kust võin ammutada seda oma hingele.

Kes pidi tegema tööd? Mõned olid võimelised tegema ja tahtsidki teha seda, mida mina tegin, kuid minu tööd, see tööd, mis Jumal oli annud minule, võin ükski mina teha, ja selle tööd eest olin vastutav tema ees. Inimesed olid annud minule õnnistatud võimaluse, kuid Jumal oli enne säädnud, et esiteks otsiksini tema palet ja siis kõigest jõust sooritaksini oma tööd. Kui kõik oli selgitud minule, olin valmis vastama järgmisele küsimusele: „Kas tahate veeta Jumalaga ühe tunni päevas — ei sugugi vähem, ja teha päeviti, nii vara kui võimalik?“

See oli ainuke abinõu, kuidas võin pääseda võimalikule elule ja mina lubasin seda, kui-gi saatan esitas mõned vastuväited.

Kuidas siis jooksin läbi suure esise ruumi, kus kohe võtsin kätte piibli. Jõud, lootus ja rahu täitsid nüüd südant ja Jeesuse elu väristas kogu olemust, kui ta jälle ilmus minule

sõnas ja tema rõõm jälle oli täielik südames. See oli täiesti kui tagasitulek koju, ei kaugel olevast maast, vaid kurva päeva järele, tundes, et minul iialgi enam ei olnud tarvis minna ära, mulle nii armsast paigast.

Säält ei iialgi ole enam läinudki. Jumal on ankruse pannud hinge enesega selleks, et iga päev olen omanud tunni vaimlise ühenduse jaoks temaga. Kui olen olnud kuidagi kasulik temale ja ta rahvale, on sündinud see kõik ainult sellest. Koosolekud ja inimesed on liigutanud, vaimustanud ja aidanud mind, kuid see päävane ühenduses olek Jumalaga on harjutanud mind, teinud mind kõlblikuks täitma oma tööd, aidates mind kindlustada õigluses.

Jeesus ütles: „See on iga-vene elu, et nad tunnevad sind, kes ükski oled tõe Jumal, ja seda, keda oled saatnud. Jeesuse Kristuse.“ Seda elu võib kergesti kaotada, kuid ta ei ole kuidagi kaotatud, kui iga päev uuendame teda eluallik. Inimesed, keda olen armastanud ja kellele olen lootnud, on talitanud meellett, kuid ühegi inimese eesmärk, ühegi inimese mõju minu nähes, ei või eksitada mind vale teele, nii kaua kui päeviti tunnen Jumala ligiolu.

Uurides piiblit ja vaadates maailma, ei näe midagi muud abinõu, millega võiksini alal hoida vaimlist elu, kui iga päev veeta mõned silmapilgud kahekesi Jumalaga, sidame sügavuses, kui välispidiselt saakski võimalust olla üksinda. Need, kes ei tee seda, langevad varem või hiljem. See on sama kindel kui seegi, et ihu sureb, kui ta ei saa toitu. Tarvitame mõdopääsemata teatud määral toitu piisades elus, ja sama tarvilik on, et vedame teatud aja Jumalaga ühenduses, ülevälpidades vaimlisse elu. Ehk Jeesus mainiski vähe-ma hädatarviliku aja tõeses nagu karistava küsimuse järgritele üteldes: „Kas te siis ei jõundud ühte tundigi valvata minuga.“ kolm korda julgustades neid paluma.

Küsimuse, mis kord avaldas minule suure tarbe, tagasi tuues jälle meelde, katkenud suhte Jumala ja hinge vahel, saadan nüüd sama edasi: „Kui palju loete piiblit ja kui palju te palute päeviti?“ Vastates otsekoheselt sellele küsimusele, sain kerged jalad kui hirm ja kindla tõenduse, osa saada Jumala rahvaga igavesest pärandusest, mis nüüd üle kahekümne aasta on rahuldanud hinge.

Mõjugu see sama palju ja veel rohkemgi sinu elule.

(Algus 2. lehek. 1. veerul.)

aleveid ja Jumala õnnistused on olnud nendega.

Kapten Nurmela ja leitnant Padar töötavad tublisti Pärnus, ja Jumal on olnud nendega. Loodan, et mul on võimalus selle kuu jooksul külastada neid süäl. Selle kohta saate teateid koha peal.

Kadett Olol Stockholmis läheb hästi ja ta tunneb rõõmu oma viibimisest sõjakoolis Rootsis. Meie loodame, et võime tervitada teda varsti meie keskel kui ohvitseri Päästearmees. Jumal õnnistagu kõiki meie noori, kes tahavad anda oma elu tervelt Jumala teenistusele!

Jumal õnnistagu meid kõiki rohkesti!

Kristlane töö- tegijana.

Kirjutanud Päästearmee Asutaja.

Ei ole mitte ükski tarviline töötada, vaid on väga tähtis teha hääd tööd, mis õige ja tarvitavad on, Issandale meeldib ja on sinu kaasinimestele kasuks.

See on meie taevase Isa tahtmise järele, et iga inimene töötab oma ülespidamise eest. See on tõsine asi, mida meie ei tohi jätta tähelepanemata, ometi Tema arvab seega veel rohkem. Töö peab olema nii, et Ta võib vaadata sellele häa meelega.

Mees, kes töötab nelikümmend aastat kuu päeva nädalal, saadab mööda ligemale sada tuhandet tunnid oma elus igapäevase töö juures. Ei või kindlasti mitte olla ükskõik, milline töö võtab meie elust suurema osa.

Mõtleme ihu ja vaimu jõudu, milliseid nõutakse temalt pika aja jooksul ja ka mõju, mis ta tegevus avaldab temale ja ta ümbrusele. See mõju peaks nii kaugelt kui võimalik olema Jumalale auks, enda õnne loomiseks ja oma kaasinimeste hääd käekäigu edendamiseks. See võib ainult siis juhtuda, kui tehakse hääd ja kasulikku tööd.

On võimalik, et paljud, kes seda loevad, on juba alanud mingisuguse tööga, mis ei kuulu sellesse liiki. Näiteks, töö ei või olla nii meeldiv ja kohane maitsele ja annetele. Ta ei too Jumalale au ga ole kasuks inimestele.

Võib olla küsid sa nüüd endalt, mis sa pead tegema ja sa ütled:

„Minul ei olnud valikut, mu vanemad õnnustasid minu asemel,“ või „ma valisin kutsed, kui mu pea nõustus kõige naeruväärt asjadega,“ või „tuln siia juhtumise läbi, ja nüüd ei suuda ma enam vabaneda sellest.“

Olen kirjeldanud olukorda, millises olin kind ise, kui mina

(Järg 4. veerul.)

Õndsus või piin?

„Ja needsinased lähevad igavesse valusse, aga õiged igavesse elusse“. Matt. 25.46.

Hirm surma eest on hävinemata kaitsevalve, mille Jumal pannud meie loomusse, et hoida hinge ja saata teda igavese elusse. Inimesed ei mõtle sellele, või katsuvad vaadata sellest üle. Saatan ei või võtta hirmu ära nende südamest, ega teda kauaks ajaks ära viia nende mälestusest. Jumal armastab inimesi ja igatseb selle järele, et neid päästa ja võtab selleks iga võimaliku abinõu tarvitusele, et nad võiksid saavutada oma valimisõigused ja head käekäiku oma õndsuseks. Sügavale nende olu-
vuse sisemusse on Tema loonud igatsuse õndsuse, parema olemasolemise, kui ka hirmu tulevase patu karistuse eest. Kui inimesed tegutsesid vaid nende motiivide ja Jumalast ilmutatud nõu järele, ei oleks neil ainult vabadus igasugusest hirmust, vaid nad saavutaksid suurt rõõmu ja rahuldust, nii et see ületaks kõik nende ettekujutust. Kui Jumal andis iseenest inimlikus ihus, et surra meie eest, tegi Tema seda ükskord alaliseks. Ja kui Ta oleks surnud tuhat korda, siis see armastusegi ei liigutaks iialgi meie südameid, kui Tema ei oleks võimas tegema seda ka nüüd. Tema ei või mitte saada meie Õnnistegi-
jaks mingisuguses teises maailmas, kui meie Teda kui sarnast ei taha võtta vastu siin maailmas. Kuidas võiks Tema seda ka teha? Peaks Tema armastus olema seal suurem kui siin? „Mina olen igavene, muutmata Jumal.“ Terve universum ei või pakkuda ühtegi paremat paika, kui seda maad, kus meil oleks enam või veel suuremaid võimalusi saavutada vabadust meie pattudest.

Aga miks, kui meie ometi oleme surelikud, peab meie karis-

tus kui patustel olema igavene — miks, kui meie ihu jälle põrmuks saab, peavad teod kestma edasi, et kannatajale hingele panna peale jäädavat karistust? Sellepärast, et teadlik suremata hing on patustanud igavese Jumala vastu. Ei ole mõeldud sellega, mis meie teeme ihus, vaid mis meie oleme südames, ja mis peale selle ilmutatakse väliselt meie teguviiside läbi ja mis lahturab meid meie oma vaba järelevamise Jumalast. Taavet tundis väga täpselt seda seisukorda, peale seda, kui ta oli naist juhtinud õnnetusse ja surmanud teise inimese, hüüdis ta: „Sinu vastu, oh Jumal, ja Sinu vastu ükski olen ma teinud patu ja seda, mis Su silma ees paaha, olen ma teinud.“ Tema hing oli haavanud Jumala puhtust ja ta enese tahtmise läbi oli tema elu sattunud eksiteele ja seepärast kisendas tema oma teadlikust lahutusest Jumalast, taeva ja põrgu sügavusest. Sügav õiguse ja ülekohtu vahel on põhjata. Seepärast ei või teatud ülekohtu iialgi muutuda õigeks, inimene peab palju enam saama õigeks mõistetud. Tõde teeb kindlaks ehmatava selgusega, et on olemas ühetäolisus põrgu ja patu vahel. Vabatahtlikult tehtud patt tõmbab põrgu enese järele. Põrgu ja patt on ühesugusel viisil Jumala kaotus. Hing võib olla maa peal ebaseadlik tööloost, aga tema saab teadlikuks igavikus, kus valitseb tõde. Jumal ei vali igavest tuld ärakaranud hingele. Ta on lahutanud end vabatahtlikult Jumalast ja nüüd laseb Tema teda olla seal, kuhu inimene eemaldanud end Temast. Jumal ei puuduta hinge siis mitte enam, vaid jätab teda maha ja seega algab põrgu.

(Algus 1. veerul.)

oma noores eas tundsin elu tema mitmekesiste vastutustega õiges valguses. Olin seotud tegevuse külge, mille eest rõõmuga oleksin annud maailma — kui ta oleks kuulunud minule — sellest vabanemiseks.

Tahad sa teada, kuidas ma toiminis nendes oludes?

Ma tegutsesin viisil, mida soovitan igaihele. Ma panin enast ja oma saatust Jumala käte. Mina ütlesin temale, et ma olen valmis tegema oma igapäevase tööga seda, mida Tema soovib ja palusin Tema ilmutada mulle oma tahtmist.

Vahepeäl tegin ma oma tööd süäl, kus ma olin, nii hästi kui võimalik, võtsin iga võimalust tõsiselt, millist omasin, patustest päästmiseks, keda ilmi võisin.

Teatud ajal vabastas mind Jumal ja mulle sai avatud kasulik tee, mis oli kaugelt üle minu ootuste. Kui sina tegutsed ka sarnasel viisil, annab Issand sulle tegevuse, mis teeb Temale kõige rohkem au ja toob inimestele õnnistusi.

Püha maa.

Vanad rabbiinid õpetasid, et ükski ei võinud minna läbi templist või peatuda sääl mustade jalgedega. Sarnasel õpetusel oli salajane mõte, kui kaugale nad ei oleks ka kaldunud oma eluga tõsisest mõttest.

Ma ei tahaks nimetada templi ainult kui läbiminemise paigaks millelegi muule. Oh, et ma ei tarvitaks oma usku ainult selleks, et pääseda hõlpsamini „esimestele kohtadele“ inimeste seas. Oh, et ma ei võtaks enesele jumalakartuse riided, et selle läbi kergesti ja ruttu täita oma rahakuritu. Oh, et ma ei teeks pühadust „otseteeks“ panka!

Ja ärgem viigem endaga kaasa templisse maailma põrmu. Peskem oma jalga. Puistage hoolikalt eneselt ära — kõik kergemeelsust, kõik ükskõiksust, äkilist meelt ja enesearmastust. Ärgem roojastagem Issanda õuesid.

Ja pidagem meeles, et „kogu maa on täis tema au“. Sellepärast astume iga pool pühale maale. Issand, õpeta meile seda sügavat saladust! Siis meie ei tee templit turuplatsiks, vaid turuplatsi templiks. „Vaata, Jumal on tõesti siin, ja ma ei teadnud seda mitte.“

Nimi Jeesus.

Nimi Jeesus, ei see kustu, seda aeg ei hävita.

Ükski vägi ei saa murda, oleks küll nii tugev ta.

Jäädavalt see nimi kajab, tuues rahu rahvale,

Kõlab nii ja kogub, juhhib kõiki hingi taevasse.

Nimi Jeesus on mul armas, see mu hinges põlemas.

Selles nimes leidsin päästmist, vabanemist pattudest.

Nimi Jeesus kaunilt kõlab, et see kostaks üle maa.

Ükski teine nimi anda ei või troosti, lootust ka.

Selles sõnas kurjus kaob, viha kustub, kõik saab häaks.

Oigusriik saab rohkem võite, kaineid oksid kasvatab.

Pimeduses nimi Jeesus särab tuletornina,

Juhib mõni meremehe rahu-, päästmissadama,

Ja kui päikesevalgus kaob, nimi Jeesus seisma jääb.

See, kes võitnud, igavesti selles nimes juubeldab.

Piibel

on Jumala sõna.

Roheline leht.

Üks karavaan eksis kord kõrbes. Reisjad olid peaaegu poolsurnud nälgist ja janust. Reisi kestel olid nad kaotanud kõik, päale kompassi, mida üks nendest kandis käes. Kuid mis kasu oleks neil sellest? Nad ei teadnud midagi, kas näitas kompassi väike nöel neile teed kuhugi oaasi või jälle kohale, kus nad nõrkeksid ja sureksid. Lootusetus valdas neid kõiki.

Ja ükskõik kuhupoole nad reisi suundasid, nägid nad vaid ees tühja kõrbet. Ja lõpuks nõrkedes langesid nad maha oodates surma. Siis tõi kõva tuulepuhang enesega kaasa väikese rohelise leheke, mis langes nende jalgade ette. Võttes seda maast, ärkas lootusetuse jälle nende südames.

Leht oli veel täiesti värske, milleräpärast see pidi kasvama lähedal ja kui see oli võinud harjuda kõrbes, pidi sääl ligiduses olema vett ja toitu.

Nad võtsid väikese rohelise leheke, pidades seda kuumades kätes, siis nad tõusid üles, suundudes oma reisi selles suunas, kust poolt tuul oli seda toonud nende juurde. Kiiresti püüdsid nad rutata edasi ja jõudsid pea ilusasse oaasi. Sääl asetusid nad puu varju istuma, rahuldades oma põletavat janu puu juures asetsevast allikast. Nad olid päästetud.

Meiegi elus on hetki, millal kõik näib nii tühi, raske ja lootusetu. Oleme ligidalt kahtluse keerisele ja vaevalt teame, kuhu pöörduda, et leida rahu ja abi. Siis tervitab meid eluallikal kasvanud haljas värske Jumala sõna leheke, sosistades meile elu, värskuse ja rõõmu sõnu. Meil on vaid tarvis saada lahti nõrkusest ja rutata edasi veet vähe maad — ja siis me saavutame rahu, puhkuse ja kindla varjupaiga Jumala ustavas isasüdamas.

„Kel janu on see tulgu, ja kes tahab see võtku eluvett ilma.“ Ilm. 22:17.

Patt

lahutab inimest igavesti Jumalast.

Halvad kaubad.

Kirjutanud kolonel G. Blomberg.

(Vaata pilti esiküljel.)

Lapsena kuulsin kui jutustati kurbmänge inimestest, kes teinud lepingu saatanaiga ja müünud ennast temale. Hääd ja hõionn on meelitanud mitmeid selleni, nendel oli tarvis võtta vaid püss ja minna metsa, ja saak jooksis, mingisugusest jõust atetuna, tema ette. Ta sai nii palju hävitada, kui aga tahatis, sest ei olnud tarvis kunagi tulla tühjade kätega jahiteekonnalt. Mõned olid müünud ennast saatanaile selleks, et paremmini koguda rikkusi. Niisugune inimene ei vaestunud ialgi ja kaotas ta siis nii palju raha kui tahes, oli tal seda ikka rohkem järel. Mõni jälle oli lootnud saatana jõu päle, et õnnestuda mõnes ettevõttes, ja kõik õnnestuski, ilma milleta, täiesti kui iseenesest.

Need kurbmängud lõppesid just samal viisil. Kõnesoleval inimesel, nii kui juba öeldud, oli edu kõiges; ta elas muretult, unustades saatana ja temaga tehtud lepingut, või suhtus sellesse kui väärtusetu naljasse. Kuid saatana ei olnudki see mäng. Ühel päeval, kui lepingu aeg oli jõudmas lõpule, peatus kõnesoleva inimese maja ees mustadest hobustest veetav tõld, hobuste sõõrmeist purskus suitsu ja tuld. Tõllast astus välja härra ja minnes sisse majasse, andis märku inimesele, keda asi puudutas. „Aeg on nõõdas,“ ütles võõras õudse häälega. Kahvatuna ja värisedes järgneb kõnesolev inimene võõrale. Ja siis lähevad hobused vihase jõuga jooksma, tulelekkide lehvides pikkade madude sarnaselt tõlla järel. Saatana oli lepingu järele nõõdnud oma. Tema klient oli teinud halvad kaubad.

Nüüd peetakse niisuguseid kurbmänge, ainult pimedate aegade mälestusiks, millal teadmata ja ebaukslik rahvas meeletu jutustes tõi esile juhtumisi omal viisil, kuid need kujutasid kolemaid tõdesid. Saatana on maailma esimene ja suurem ärimees. Tema äritöö on vahetuskaup ja tema kliente on kõikideses ühiskonna töösse kuuluvad inimesed. On kohutav tõde, et tühjad mehed ja naised on loonud vahetõrka selle hirmsa pettise. Nad vahetavad puhtuse, südametunnistuse rahu, lapselikku, ihu ja hinge väärtusetas asjadega. Eesavi viisil vahetavad nad oma sündimisiõiguse läättsaleemega ja loobuvad väärtusist väärtusetu prahi vastu. Tõeliselt halb kaup.

Piibel räägib meile mitmetest niisugusest isikust, kes on kuulnud saatana meelitusi ja siis

kibedasti pettunud. Eks Aadam ja Eevagi pettusid, eks saatan lubas neile, et nad võivad teada kõik nii kui Jumal? Milline meelitas välimus oli keelatud vilja nende silmis! Kuid selle vastu pidid nad loobuma paradisi ilust, süütusest, õnnest ja jumalalapse õigusest.

Eks Kainigi peteti? Kui ta, nagu kannatades ebaõiglust, leegitses vihas ja kättemakuhimuse, mis tundus olevat nii mõnuse. Ta ostis saatana soovitatud vihameele. Mida ta andis vastu? Südametunnistuse rahu ja lootuse Jumala armule. „Minu ülekoos on suurem kui seda kanda suudan,“ kaebas ta. Koduta põgenikuna, põletatud needimisemärk otsaesel, piinast ja meeletuist masendatud, põgenes ta Issanda palge eest. Ta tundis, et kättemaks, mida ta nii kallilt ostnud, hävitas tema oma elu.

Eks Loti naist ka peteti? Jumalaga jätu-igatsuse vaade põleva Soodomasse maksis tema elu.

Tuletame meelde Akani. Ta vahetas ennast väärtusliku sineori kuue, kahesaja hõbesekli ja viiekümne seekli raskuse kuldplaadi vastu. Akori orus olev suur kivivarem tunnistab veel praegu, et teda oli petetud nii sügavasti.

Saul pidi maksma trooniga, riigiga ja oma hingega amaleklaste karja hinda. Seegi oli halb kaup.

Ühel päeval, üle 1900 aasta tagasi, kiusatusel mäel Juudamaal, katsus saatana osta Kristuse, pakkudes hinnaks kogu maailma. Pakkumise kuuludus nii: „Kõik seda annan sinule, kui langed maha ja kumardad mind.“ Kuid sel korral kohtas ta endast tugevamat. Saatana sihid on ikkagi veel samad. Ta pakub au ja kuulust neile, kes seda tahavad. Ta ulatab hiilgava kullatüki sellele, kes püüab rikkust. Ta ulatab patustele huvituste sarnaselt soodamaõuna neile, kes armastavad huvisid ja lõbusid. Ettepanek on: „Kõik selle annan sinule, kui langed maha ja palud mind.“ Mõtle nõõdmist — kui langed maha ja kumardad mind! See oleks saatana isiku tunnustamine ja tema alamate tunnustus, võlakiri, mille lunastus on hinge.

Mõned kirjutavad sellele võlakirjale alla. Nad teevad seda nalja pärast. See toiming on nii huvitav, et kõik näib olevat ilma kartuseta ja süütu nali. Loomulikult suhtub saatana asjasse sama naljapäraselt, kui seda me isegi teeme, arvad nad. Nen-

de pähe ei tule seda mõtetki, et tõepäraselt on nad müünud hinge. Lepingu täitmine oleks päris meeletus.

Kõik läks harilikku rada, ahnuses, huvides, patus ja ebausus, kuni äkki kuulsid häält; häält, mis tungis läbi luu ja üdi ja mis kuuludus: „Sina rumal, täna õõsel nõõtkase sinult sinu hing —“ „Võlakiri läheb protesti,“ nii kui öeldakse äri-keeles.

Tuli meelde siin üks juhtumine. Keegi noor naine oli tulnud patutundmisele ja alanud otsima Jumalat. Ta oleks tahtnud saada päästetud, kuid tema jumalakarjatud vanemad katsusid takistada teda. Nad olid andnud temale hääl kasvatuse ja soovisid, et tal õnnestuks elus. Ta ei võiks hävitada nende elu, saades usklikuks ja siis kaotada, kuidas ütelda — laada-hinda. Vanemad korraldasid suurt olengut ja tütar riietati piduriietesse. Temal ei olnud küllaldaselt vastuseismise võimet, vaid paendus vanemate tahtmisele nende soovide ja ähvarduste pärast. Ta riietus piduülikonda ja esines pool. Veel kord ta lõbutseks, viimast korda ja siis jätkaks ta maailma lõbud. Ta oli õhtu kuninganna. Teda austati, ihaldati ja kadedasti! Kuid sääl ta külmetas, sai kopsupõletiku ja tema päevad olid loetud. Kui ta tundis lõpu liginevat ja mõles viimaste päevade sündmustele — vanemate tahtmisele allumist, seda pidu ja piduriietust, kõiki seda, mis oli juhatanud teda kiusatusse — soovis ta veel kord näha seda piduriietust. Ema nõustus tütre soovidele, tõi selle ja aetas seda haige voodi päle. Vaadates riietust, ütles sureja, sügavalt sisemist tuska väljendaval häälel: „Ema, see riietus on minu hinge hind!“ Ta oli teinud halvad kaubad.

Inimene, kui sinagi oled müünud oma hinge, siis ära jäta enne, kui oled tühistanud kauba. „Kas võib seda tühistada?“ küsid ehk. Võib, kuid ainult ühel ainsal viisil. Võta Issand Jeesus asjaajajaks, usalda Temale see asi, ja ka iseenest täiesti. Jäta siis asi Tema toimetada ja elu Tema juhatada! Kuid tee seda pea, sest mil silmapilgul tahes võib olla see juba hilja.

Jeesus

võimaldab
uuesti ligipääsu
Jumala juurde.

Rahu- andja.

„Tulge minu juurde kõik, kes teie vaevatud ja koormatud olete, ja mina tahan teile hingamise saata.“
(Matt. 11, 28.)

Meieaja kiirele ja käratsevale maailmale on kõige suurem tarvidus rahu — sarnane rahu, mida tunneb ainult meie Päästja. Seda rahu vajavad patust murtud ja maailmast väsinud südamed.

Kui Jeesus ütles ülevalnimetatud sõnu, olid kogutud tema ümber palju inimesi. Ilma kahtlemata paistis inimeste nägudelt tooruse ja rahutuse märgid. Kuid sääl nende keskel seisis üks, kes tundis niihästi nende koormaid kui ka põhjust, mis rõhused neid nii raskesti. Ja see põhjus oli, et nad otsisid kergitaja koorma raskust mitte õigel kohal, mitte õigel teel ja mitte õigetelt allikatelt.

See pärast tundsid nad endid pettunud, nagu inimesed harilikult sarnastel juhtumistel. Kuis võib rahuldada nägja tuhaga? Väsinud, rahuldumata ja õnnetu vaim on Jumala täielik õiglase tasu kõigile neile, kes otsivad enestele valebi.

Nii kui pühakiri, nõnda ka kogemused näitavad selgesti, et meil igal ühel on oma koorm kanda. Kõigest inimklassidest tõuseb hüüe: „Kus võib leida hing rahu, kes kergitab väsinud südant?“ „Meie, kes oleme surevas ihus, õhkame sageli,“ ütleb Paulus, „oleme täidetud nõrkustega, hädadega ja pahandustega, koormatud õnnetustega, võla-tundmisega ja patuga.“

Patt on kõige häda ja hukatuste juur, siin maa pääl. See on maailma pime vari. Kust ta tuleb? Kuhu ta viib? Patu pärast õhkab terve loodud loom ühes selle päevani.

Mõnede häälele üle, mis meid kutsuvad, kõlab Jeesuse hää: „Tulge minu juurde ja mina annan teile rahu.“ Need sõnad on evangeeliumi pääsõnum. Nad jutustavad, et võime leida rahu Temas, ja et see on ainult Tema eesõigus anda rahu. Tema on seda muretsenud oma paastumise, vaeva, pisarate ja verega. Ja sellepärast kuulub õigus ainult Temale seda anda; õigus, mille vastu ei saa vaielda, kahelda ega ära võtta. Ja Tema mõte on ka sulle anda rahu. Selleks ei ole kõige vähematki kahtlust. Milline rikkalik and! Milline kindel alus meie usul Kristuses! Teda, kellel on sarnane jõud, õigus ja halastus anda sarnast töötust, võib uskuda ja kuulata, sest mida Tema ütleb, seda näitab Tema üles oma äravõtmata ja igal pool juuresoleva Jumala Pojaga!

Milline ka meie koorm oleks, Kristus on ainus tervendaja, ainus kergitaja. Teda puudutab meie kannatus. Tema on õppinud oma kannatustest mitte ainult sõnakuldmist, kuid Tema on õppinud ka kaas-tundmist. „Kõige nende ahastuse sees oli Temal kitsas käes ja Tema palge ingel päästis neid.“ (Jes. 63,9), ütleb prohvet.

Püha Jumala juuresolemise teadmine oli, mis laskis valgusel voolata Joosepile vanglasse, mis tegi pehmeks Jakobi kivipadja, tegi nõrgad tugevaks tu-leahjus Paabelis, kes pani lõvide suud kinni Taa-nieli ees ja kes tõstis Taaveti kartuse ja kurja üle kui ta käis „surmavarju orus“.

Issand teadis, et sõna „koormatud“ võib käia paljude kohta, kes on pandud raske häda ja valu koormata alla, kes siiski ei tunne end õnnelikuna oma südames ja kes, ilma mingisuguse kindla põhjusega, tunnevad alati, et nad otsivad rahu ja ei suuda leida seda. Ma mõtlen siin sarnaseid inimesi, kes võtnud oma osa juba siin maailmas, ja ometi ei ole rahuldatud. Kui juhtub, et midagi puudutab nende välj-vaateid — kas pettumused, ebaõnnestused, või tühi-sed tagajärjed, siis nad kaotavad tasakaalu ja südame-rahust. Siis nad nurisevad ja kaebavad alati ja laotavad enese ümbruses oma südame rahulolematust ja kibedust. Nemad ei hoiavad end isegi nurisemisest

Jumala vastu, kohut mõistes Temale selle üle, et Jumal on lubanud nende elus sarnaseid asju. Uhe sõnaga üteldes, need, kellel maailmas käsi käib kõige halvemini, ja et nendel lasuvad sarnased koormad, kui ei ühelgi teisel.

Sarnastel inimestel ei tule ialgi meelde, et nende koorma raskus näitab ebaõiget seisukohta Jumala vastu, sellepärast, et nemad on otsinud õnne säält, kust Ju-

mal ialgi pole soovinud, et nad otsiksid seda; nemad on kõvasti ja lahti laskmata hakanud kinni maailma kahtlevalist ja mitte kindlaist asjust ja pole kindlustanud endile rahu, mille on valmistanud ainult Kristus.

Maailma inimese rahutuse tõstja peitub seaduse ülestatumises, see on rahutus, mis näib elama üles seatud loomuvastates seadustes, neis seadustes, mis siis võeti arvesse, kui inimestele anti just suuremat hing. Moraal ja südametunnistus soovivad meid lähedalt Jumalaga ja Kristusega. Kui inimene raiskab neid kõrge-maid hingejõude sääl, kus seda ei ole vaja, kui nende vaim-line ja suremata oletus saab kaetud poriga, pettes end vale-õnnega, kas peab siis inestama, et inimesed lõikavad seda, mida nad on külvanud? Kui nad on tuult külvanud, siis lõika-vad nad ka tuult. Ja see pärast nad kõnnivad enese ümber, lüües vastu rinda ja kisenda-vad: „Mina neetud inimene, kes päästab mind sest surma ihust?“

Neid inimesi kutsub Kristus, ülalnimetatud salmi sõnadega; raputada maha kõik tühjust ja pettust ja tulla Tema juurde. Väsinud, rahutud, täis igatsust, kurvad ja missugused teie ka ei oleks, ainult Tema rahuldab teie hinge kõige sügavamad igatsused.

Sageli eksinuid pattudes kirjeldatakse järgmise sündmusega, mille kirjeldas S. Becker oma raamatus „Aafrika taeva all“. Sõdurivägi läks Nubija kõrbest läbi. Mehed olid janu, ja kaasavõetud veetagavara oli lõppenud. Kui janu muutus ikka vaevarikamaks, nägid nad korraga kaugel ilusat järve ja käskisid araablastel teejuhtidel viia nad sinna. Ilmaageu püüdsid araablastel sõdurite seletada, et see, mis nad nägid oli ainult pettepiit (valguse sära) ja et sääl ei olnud mingit järve. Sõdurid tapsid juhi, ehk küll nende elu oli ära rippuv araabia juhist. Terve vägi pöördus ümber käidud teelt ja rattas vastu nii väga oodatud teele. Janusel ja jõuetult nad läksid üle põleva kõrbeliiva, kuid raskemaks ja ikka raskemaks jäid nende sammud, palavam ja palavam oli nende hingetõmbamine, mida kaugemale nemad läksid käidud teelt, kus nende juht oli jäänud lamama oma veres, kuid kõrbe valevaim ja pettepiit iludus viis neid ainult edasi: päikese kiirtes pais-tis järve peggeldus, kiusates sõ-dureid heita end tema märga-desse lainetesse. Järv oli päris ligi nende silmadele, kuid ialgi ei saanud kätte nende huuled vett, lõppeks pettepiit kadus ja järv muutus põlevaks liivaks! Siis algas hirmus kartus ja piin.

(Järg 6. lhk. 4. veerul.)

Päästearmee kutsu.

„Sest ma tahan temale näidata, kui palju ta peab minu nime pärast kannatama.“

Apt. 9:16.

On ilus õhtu. Päike vajub märgeldes metsa taha. Aegami si aerutab üksik pilverõngas siin-seal sinetavas sügavuses. Jalutan kergendustundega väljas, mõõdas palav päev raskustega ja värske õhk kosutab rinda. Kõnnin, nautides kevade võrtaitud aroome ja seeriaid silerdusi.

Ent kaduviiku kalmult hing rühbib üles ja nagu kuuleks teravitsi kodumaalt, mis ometi veel tundmata. Imelik igatsus, millegi puhta ja püha järele valutab südame õrnemad osad.

Ent sääl — kaugusest kostavad läbi vaikse õhtu tumedad trummilöögid. Rühin sinna, uudistades rahvast ja lauljaid. Eemalt näen seltsilise (mees) käes musta ja punast värvi kübarat, arvasin, et on tuletõrjujad, ent imestunult loen „Päästearmee“, mis toob mind usurahva juurde. Olin usustavane, ent nüüd ei saanud enam mujale vaadata, sest kiindusin nii neisse julgiseis jüngeritesse, kes kuulutavad siin Jumalat. Hiljem ma olen ikka tunnud päästesõdurit, kui tuletõrjujat, elupäästajat.

Kummaline oli päästesõdur oma vormis ja omapärasuses ja olen kuulnud sellepärast avalikkuse ees teiste usulõhkujate teravaid arvustusi. Neil siiski on suur töötuus Jeesusel.

„See kivi, mis hoone ehitajad kui kõlbmata ära heitnud, see on nurgakiviks saanud.“ Mark. 12, 10.

Sest see töö on suur ja püha, mida viib edasi Päästearmee. Olen kogenud Päästesõdurit jätkuvat indu ja püsivat energiat hingede võitmisel. On täiesti ekslik arvamine, et seda tunnistavad vaid päästearmeelase sinised rüüd ja südamed on haud täis surinud. Vaid siin on Jeesuse kutse täitunud: „Tulge minu järele ja mina tahan teid inimesepüüdjaks teha. Ja kohe jätsid nend võrd maha ja jätsid tema järel.“ Matt. 4, 19—20.

Jälginis kunagi päästesõdurit „Sõjahüüdu“ müümas, ehkki müümata ühtegi „Sõjahüüdu“, kõlas siiski rõõmus tasane viis: „Ma olen päästesõdur, kes rõõmsalt julgusti, meie kalli Jeesu veres, saab võitu kindlasti!“ Kohkudes seisin ma enda väikses ees ja tahtmatult libises üle huulte küsimus: „Kust selline meelsus, segamatu julgus, vältimatu rahu?“ Ma pean ütlemä, seda võib vaid päästesõdur, tööriist Jumala kätes, jälgides Jeesust igal ajal, tehes tema tahtmist, kes Isa tahtmist täitis.

„Sest mina olen taevast maha tulnud, ei mitte, et ma teen oma tahtmist, vaid selle tahtmise järele, kes mind on läkitanud.“ Joh. 6, 38. Kindel usk Jumala kõikvõimsusesse ja õnnistustele nende töös, tiivustab päästesõdurit.

„Aga Jeesus vaatas nende pääle ja ütles neile: „Inimeste juures on see võimata, aga Jumal võib kõik teha.“ Matt. 19:26.

Kõik pilked ja kannatused võtab sõdur rõõmuga vastu ja näib, nagu neid vajaks ta oma täienduseks läbikatsumiseks. Neil on kindel usk, et Jeesus alatud töö ka lõpule viib.

„Mina olen julge selle peale, et see, kes teie sees hea töö on alganud, seda ka lõpetab Jeesuse Kristuse päevani.“ Vil. 1, 6.

On eriti nõdrad need, kes pööravad tagasi. Tõsine päästesõdur teab, et ükski kannatus pole raskem, ega õõ pimedam, kust läbi piik ei tungiks Jeesusele, ta avitavale käele. Ta teab, et eksitus pole rahu, küll aga võib eksitus Jumalast kaugele viia, avada uuesti pörguhaua.

„Seepärast katsuge, et teid ükski ära ei eksita.“ Matt 24:4.

„Aga, kes otsani jääb kannatama, see pääseb.“ Matt. 24:13.

Päästesõdur kannatab kõik, sest vaikivaks kannatuste sümboliks on rist õhvirga Kolgatal, ta on teadev selles, mida ta omab kannatuste läbi.

Just selline õhvirmeeluss, vendlus, osasaamine, „Need kõik olid ühelmeelne alati üheskoos palves ja palumises!“ Apt. 1:14, on saanud tugevaks kutseks meilegi, too sügav rõõm, mis teeb silmad säravaks ja

palge hiilgavaks, kutsub iga kuulajat tutvuma Jeesusega.

Oleme tihti tahtnud jääda ära koosolekuilt, ent siis süda tuksub valjusti ja hing hüpates ruttab sinna, kus salaja räägib trumm ja sõdur Jeesuse veres oma elamusi. Veel täna seistuvad paljud otustamise ees, tahavad põgeneda tugeva häälte eest, ent ometi üks kutse nii manitsev, kõlab: „Täna, kui te minu häält kuulete, ärge tehke mitte südant kõvaks!“

Aitaks Jumal, et valjumalt kõlaks kutse, et oskaksid kõik vastuvõitlud olla igale kannatusele Päästearmees, mis oma omapärasuses ja lihtsuses on omaeakse saanud, kuhu Jumal on paljusid vägevasti kutsunud, et rõõmuga kannataksid kõik inimeste põlgust ja toetaks Jeesuse töötusele.

„Onsdad olete teie, kui inimeste teid vihikavad ja kui nemad teid välja lükkavad kogudusest ja laimavad ja põlgavad teie nime ära, kui ühe paha nime inimese Poja pärast!“ Luuka 6:22.

Et ustavalt ja andunud töötaks Jumalale raskel Päästearmees tööpõllul. Alistudes vaikes halisevas alanduses pilkeile ja hardas palves õnnistusi võtta õnnistegijalt.

Et kord seista usk, kui ustav sulane Jumala aujärje ees, süle täis kuhjani vihke ja kuuleksime Jumala hääd otsust:

„Sina hea ja ustav sulane, sina oled pisku üle ustav olnud, mina tahan sind palju üle panna, mine oma Issanda rõõmu sisse.“ Matt. 25:28.

OH KOLA KUTSE, SA VOIMAS SÕJAHÜÜD!

Th. Lappard.

(Algus 5. lhek)

Kõrbes kaotatud tee ja tapetud juht! Kõik oli kadunud!

Nõnda petab ka patt — ilusate ja kauniste maailma asjade. Näib, nagu oleks päris ilmaega hoiatada inimesi kõrberrännakul, hoida end patu eksimustest. Vaatamata kõikidele hoiatustele ja nõuannetele, nad lähevad ainult edasi, ikka kaugemale ja kaugemale ära kindlalt teelt, ise eksides ja ikka enam jõuetuks ja jõuetuks jäädes väsitava ranga koorma all, mida nad peavad kandma. Nad lõovad uuesti risti Issandat ja lõovad Tema püha verd, kes tuli otsima ja õndsaks tegema neid, kes kadunud. Aeg jõuab ometi kätte, kes kõik patused ja valel paljastatakse ja siis nad näevad oma vigade tagajärgi.

Jumal ei taha seda ometi. Tema on ilmutanud oma mõtet oma Pojale ja Jeesus ütles: „Tulge minu juurde kõik, kes teie vaevatud ja koormatud olete ja mina tahan teid hingamise anda.“

Mitte teenida

omakasupüüdmist, siis leiame ka õige seisukoha maailmale.

El ole nii kerge võita õiget seisukohta maisele. Maine on meile antud, et meie äratunne ja valitsemise selle üle, täites oma ülesannet; ja osasaamine Jumalaga on tõuhojund selleks. Spurgeon ütles kord: „Jumalakoda on kui mesiup virkadele.“ Tähenad töötada seni kui päev on. Sina pead olema maailmas kui kristlane. Mis Jumal on annud sulle, pead omama enesele, harima oma ihu- ja vaimuandmeid, oma kutsel täitma kõige pingutusustega, hoolitsemä oma omaduse ja ameti eest; aga mis sul on, kasu, omadus; ära seisa omakasupüüdmise teenistuses, vaid armastuse teenistuses Jumala ja oma vendade vastu. See on usaldatud talent, millega sina pead saama kasu, et see saadaks korda, milleks Jumal teda määranud. Kui see ei sünni, siis muutub maailm vaheseinaks sinu ja Jumala vahel, sinu ja vendade vahel, Sa tohid rõõmustada Jumala maailma iludest, looduse võgedest, edasi-sammuva äratundmise ülmisest; aga pane see kõik igaviku mõtete teenistuses.

On tõde, maailm seisab kurjuses ja tahab alaliselt kiskuda meid meie Jumalast. Meie võime hoiduda hädahõust, kuid ütligi mitte kunstliku maailma ärasalgamisega; sest ka kõrbe võtame meie enesega kaasa kurja maailma ja see on, mis viib meid vältimise asjade vastu langemisele. Ainult õiglane tõmme Jumala poole, ja elu osasaamine Jumalaga võib meile anda õige seisukoha Jumalale. Inimese õige seisukoht Jumala vastu algab patu tundmisega ja muutub elujõuliseks pattude andestamise läbi.

Mahajäetute Jumal.

Jeesus ütles jüngeritele: „Vaata, tund tuleb ja on nüüd tulnud, et teid ära pillatakse igaüks oma sisse, ja jätate mind ükski! Ja mina ei ole mitte ükski, sest Isa on minu.“ (Joh. 16:32).

Kui oled mahajäetud, kaitsetu ja põlatud, on sinul siiski ustav sõber, kes ütles sinule: „Kuigi keegi ei mõista südame tarbeid, siis mõistan mina.

Kuigi kõik teised kaovad oma tahtmise järele, olen mina sinuga, mina ei jäta sind ükski.“

Iga inimene tunneb teatud määral kannatuste ja võitluste üksindust, olgu ta siis inimesete hulgas või üksinda.

Kiidame ja täname Jumalat meile jäetud evangeeliumi eest ja palume, et see kasvaks ja kannaks vilja meie südames.

**On su elu jõudnud punktini ?
Jeesuses leiad uue alguse.**

Kui näokate langeb.

Ei ole otsekohe mõnus, et peab ütlemä nii, kuid sellele vaatamata jääb töölu pigisima, mis käib meie armsa ligimese eksimuste või ülesastumiste kohta, siis on meil kalduvus võtta kätte suurendusklaas, mis aga käib eneste iseloomuvigade ja eksimiste kohta, siis peab hädad teistest üles niitama läbikatsumistele vähendamisklaas. Säisest kasvand clewant tambh ainult häamelega juttuajamistes ringi, mis meie ligimese ümber keerlevad, kuna ümberpöörduid ainult sääsk tuleb nähtavale, kui kõne puudutab meie eneste patte. Tuhandetest meie kaasinimeste häädest vabadustest, ei taha meie ühte ainustki tunnustada, meie ise aga võime seda halastamatu üles võtta, kui aga meie pahedest midagi ei taheta teada.

Sellele ainele teab üks, kes tunnub inimsüdamede paremini kui ükski teine, öeldä järgemist ja ma tahaksin, et armas lugeja ei jätkaks seda kohta mitte tähele panemata. See võib olla talle kasuks, kui ta ei karda kuulda tött: „Ärge mõistke kohut, et teie pääle kohut ei mõisteta. Sest mis kohtuga teie kohut mõistate, seega peab teie pääle kohut mõistetama; ja mis mõnduga teie mõodate, seega peab teile jälle mõodetama. Aga mis sa pinda niäd oma venna silmas, aga palki oma silmas ei pane sa mitte tähele? Ehk kuid tahad sa ütelda oma venna vastu: „Lase ma kisu sinu sinu silmast! Ja vaata, sinu silmas on palk. Oh sina salalik! Kisu esiti palk oma silmast välja, ja siis seletad sina pinna välja kiskuda oma venna silmast.“ (Matt. 7, 1—5.)

Teravad, sihti tabavad, on meie Issanda sõnad. Aga tema ei ütelnud mitte nii, et haavata oma kuulajaid, ehk neid paljastada. Tema oli ju patuste päästja, kes igatses selle järele, et toha salalikke õiglasteks. Ja et seda korda saata, pidi ta äratama neid kõigepeält patutundmisele ja avama võimalikult pimedatele silmad. Kes ei kuule Tema armastusrikast palvet, paneb võib-olla siiski tähele selget tõde.

Viimased, peaaegu hirmuäratavad tehnikad tagajärjed kaugeltnägeval alal, raadio jne, peaksid meile öieti kergetem tegema suurt tõde aru saada: Sina, Jumal, näed mind! Aga üksinda mõistusest on vähe oodata, kui see käib võimalikkude asjade kohta, muidu oleksid need õpetatud isandad

(Lõpp 4. veerul.)

Mida mõtleb Jumal sinust?

See on palju tähtsam, kui mida ütlevad inimesed.

Meie oleks kindlasti väga raske, kui meie tuttava inimese üle peaksime otsustama, nii et otsus oleks võimalikult vaba kahlaste arvamide rohkusest. Täiesti ei saa see ialgi õnnestuma, ja meie tahame rahulikult järele anda, et meie otsustamine paljastaks palju vigu ja puudusi. Ja otsus ise, mis meie enese üle teeme on väga puudulik, sest et meie ei saa endid sellest vabastada, et endid kindlasti vaatepunktist iseäraliste mõjude all otsustada. Jumal ükski on võimas, meie olemasolu, väärtust tunnustama, seepärast et Tema on täiuslikkus, Tema otsus on veata. — Jeesus otsustab tähendamissõnas maameest, kes laskis ehitada omale suuremad aidad. Tema näitab inimese loomust, kelle eluväärtus seisab selles, palju kokku hankida, et siis omad viimased päevad maa pääl veeta mureta. Jeesus tahab meile selles näidata, kui jõe oleks, kui meie jälgiksime sarnase inimese eeskujule.

Rikas mees, kellest räägib tähendamissõna, oli tegelikult narr. See saab järgmiselt põhjendatud: Seepärast, et tema pööras oma tervet mõtet ja teguviisi maapäälsetele ja kaduvatele asjadele. Tema nõudis rikkust ja lootis, et tulevik temale toob mugavust ja hädadust.

Tema arvostas ainult oma maapäälsete rahaliste abinõudega ja oli kindlasti rahul, et tema omas suurt tagavara. Ta oli sellel arvamisel, et tema „palju aastaid“ neist kasu saab, ja oma südametunnistust, mis teda vaiksesti manitses, püüdis ta kiiresti vaigistada sõnadega: „Ole nüüd rahul!“

Tähelepanudaval kombel tundis mees ka, et temal oli suremata hing. — „Ma tahan ütelda oma hingele,“ ütles tema. Kuid tema hoolis hingest liig vähe, kui ta arvas, et paari ajaliku varandusega võib teda rahuldada. Ei, ei, sõõmise, joomise ja muretu olekuga ei ole hing kaugeltki veel aidatud.

Kui Jeesus kirjeldas inimest tähendamissõnas, sihtis Tema kõigile inimestele, kes olid täpselt sarnases olukorras. Ja mis ta aja kohta rääkis, see maksab loomulikult ka meile. On inimesi, kes oma hinge täiesti valesti mõistavad ja arvavad, et elu on antud maailma lõbude nautimiseks ja meie kohtame neid suurel hulgal ka meie päevil.

Sarnane olukord oli inimestel ka Noa ja Loti ajal. Nemand söid ja jõid ja ei hoolitud palju teistest asjadest, kui neid tabas äkitselt veepuutus ja nad hukkusid. Peaegu paistab nii, kui oleks mõte: peab armastama lõbu rohkem kui Jumalat, ka meie päevil mõõduandvaks saanud. Meie ei taha aga unustada: Jumal ütleb meie kohta viimase sõna.

Nimetatud rikas mees oli jõe, seepärast et ta ei tahtnud tunnustada Jumala hoolit. Ei vihm ega päike, ei külv ega lõikus ei tekitanud temas mõtet kõigi hää andide andjale. Ta pilk jäi peatuma ainult maa külge. Tema nägi vilja valmi-nevat; aga see ei kõnelnud temale midagi Loojast, kes este äratas kõik elule. Piiblisõna ütleb: „Hõel mõtleb oma südamese: ei ole Jumalat.“ (Laul 14:1). See mees näitas oma eluviiside ja kõne läbi, et ka tema kuulus nende hulka.

(Algus 1. veerul.)

jutustusest patusest naisest variseeri majas, kirjutajad kogunud mehed, mitte sarnasesse õelasse kimbutusse sattunud.

Kindlasti ta oli patune, suur patune, keda toodi Issanda juurde. Aga õpetaja ei saanud ärritatud. „Tema kumrardab maha ja kirjutab sõrmega maa pääle.“ Mitmekordse päätun-gimisele on Ta valmis vastama nende küsimisele: „Mis sina ütled?“ Tema vastus val-gustas kui väik olukorda; kui tõrvik leigitseb tõde: „Kes teie seast patuta on, see olgu esimene tema pääle kivi viskama.“ Uhe hoobiga sai pääle-kaebajatest kaebelaulud, ja meie loome edasi: „Aga kui nemad seda kuulsid, ja südametunnistusest märku said, läksid nemad välja üksteise järele ja hakkasid ära minema vanematest viimist saidik.“ Näokatted olid langenud, pilk, mis veel praegu säras uhkusest, langes maha maa pääle. Suure meelevalla läbi muutus neile arusaadavaks, et nemad ei või seista Jumala Poja silme ees. Ja kas ei ole meil, kui kuulek-sime meie Tema tervet mahe-dust, Tema ülisuurt arusaada-vat patusearmastust kõlomas „Mine ja ära tee mitte enam patu.“ Jeesus, Sa patuste sõber!

**Mõõga
ja kilbi
brigaad.**

Piiblikestid augustikuul.

Joonas r.	15. P. 26: 1—9
1. P. 1: 1—17	16. E. 26:10—16
2. E. 2: 1—10	17. T. 31:31—40
3. T. 3: 1—10	18. K. 32: 1—12
4. K. 4: 1—11	19. N. 34: 1—11
Jeremia r.	20. R. 34:12—22
	21. L. 35: 1—11
5. N. 1: 1—11	22. P. 35:12—19
6. R. 1:12—16	23. E. 36: 1—10
7. L. 2: 1—13	24. T. 36:11—19
8. P. 9: 1—8	25. K. 36:20—26
9. E. 9:12—16	26. N. 36:27—32
23—24	27. R. 37: 1—10
10. T. 10: 1—7	28. L. 37:11—16
11. K. 12: 1—7	
12. N. 17: 6—10	29. P. 37:17—21
13. R. 18: 1—6	30. E. 38: 1—6
14. L. 20: 7—13	31. T. 38: 7—13

Palveained.

1. august — Lesed ja orvikud.
 8. „ — Taanima ja Hollandi.
 15. „ Sotsiaaltöö.
 22. „ Meie sõjakoold.
 29. „ Saksamaa, Austria ja Ungari.

Lugege ja levitage
Sõjahüüdu!

„Sest küsu ots on
Kristus, õiguseks
igäühele,
kes usub.“

Kiitke Jumalat lauludega!

1.

I. M. (uus) 498.

1. Lumastaja haavades, käisid, ja-lust, külje seest Voolas kõige ilma-est süütu veri. On sul hing sääl puhastud, patukõitest vabastud. Oled õnnis, päästatud vere läbi?

Vere läbi, vere läbi, On su hing sääl puhastud, Patukõitest vabastud? Vere läbi, vere läbi, Oled õnnis, päästatud vere läbi?

2. Kui su hirmsad patud, süüd koormavad su südant nüüd, Andeksandmist leida võid Talle veres. Patud veripunases, hingehaavad verised, Puhtaks, terveks saavad need Talle veres.

3. „Peimees saab pea ilmuma!“ kõlab sõnum väega, On su pulmariided ka pestud veres? Seisad Tema seadmises, käid sa alanduse teed, Võidad järjest Vaimu väes, pestud veres?

4. Kiitus, tänu igavest Jeesusele vere eest, Mis meid päästnud surma käest, kiitus, tänu! Kui kord lõpeb valute, taevas parem laulame, Vere eest me täname, kiitus, tänu!

2.

1. Pühal ristiteel koju lähen ma, See ükski võib elusse. Kui ma seisma jään, Ehk kui kõrval! läen, Ei siis jõua ma sihle.

:: Ainult ristitee koju võib ::
Nüüd ma selgelt näen, Kui ma koju läen, et ristiteel koju läen.

2. Tahan rutata verejälgedes Nüüd aegsasti edasi, Kuni sinna saan, Kus kõik õndsaid näen, Kes siin võidelnud truusti.

3. Maha jätan sind, mässav maine teie, Sest igavest lahkun ma, Sest et illesse Täevarõumusse Kutsub Issand mind hingama.

3.

1. Vaata, patune, valgus auuline Sä-rab ristist vastu sul. Kui Ta kannatas, voolas risti pääl Veri, mis meid puhtaks teeb.

:: Tule sa! :: Jeesus seisab kutsudes. Sinu pärast ta raskelt kannatas. Siiski võtab Ta vastu veel sind.

2. Õsel pimedas palus haledalt: „Sündku Isa tahtmine!“ Tema pale pääl verehigi sääl Nõretas Ketsemames.

3. Jeesus seisab nüüd raskeid haavades. Kuule, Tema kutsub sind: „Hing! — end andsin ma sinu pärast ka, Anna südant praegu sa!“

4. Tule rutates, palu südamest, Oma patud tunnistada. Tema jälge ees hingest paludes Leiad andeksandmist sa.

4.

1. Siis kui armastus meil ristist räägib Ja päike taevast naeratab, Mingem Soodomast, ta rõõmuslaalist, Alanduses Isa ette langemeg. Et palves valmistaksid end, Sa lan-gend sugu, kohtupäev on ligi, Sest risti alla patud vil, küll varsti kuus sed sarve häält.

Kus on su kuub, sa Jeesu pruut? Kus on su usk, kus armastus on jäänud? Kus on su lootus, võidujooks, Sest valva! — Jeesus tuleb pea.

2. Ära looda ainult enda pääle, Me lootus, varsti hukkub see. Kui meil kummarilada ebaJumal — Iga-vene kalju seisab tormides. Ei ehk-ke ega inimvõim. Sind — orjaks-ke ei või vabastada. Sest Jeesu veri meie võit, me ainus varjupaik ta rist.

3. Aita meid oh Jeesus vaimis olla Ja jääda ikka ustavaks, Meie plik on köidutähe poole. Usaldades Sinu kindlat tõotust. Oh Jeesus Kristus, kindlasti Sa oma karjale tood taevarilgi. Meid võia oma rahuses, kui lõppenud siin meie matk.

5.

(Rootsi lisa 328.)

1. Kui üks patune pöörab patust edasi. :: Siis on rõõm ::; Kahetsedes ta armutrooni! tul'd, ::; Siis on rõõm ::;

Taevainglid rõõmustavad, Kuld-sed kandlid kolavad, Kui üks patune on tulnud Kahetsedes armule.

2. Kui üks patune sünnib uuesti, ::; Siis on rõõm ::; Kui ta valguses kõnnib julgesti, ::; Siis on rõõm ::;

3. Kui üks rändur seisab jõekal-da pääl. ::; Siis on rõõm ::; Kui ta rahumaale kord jõudnud tääl, ::; Siis on rõõm ::;

6.

1. Jumalast kaugele kord kõndi-sin ma. Olles üks patu vang, Kuni mind Jeesus sai vabastada Aulisel Kolgatal.

:: Auline Kolgata ::; Sääl võlad kõik maksti ja andestus sain. Auline Kolgata.

2. Õnnelik täiesti on nüüd mu meel Kiitus halleluua! Igavest hõiskab ja laulab mu keel. Auline Kolgata.

3. Jumala vaim mulle tunnistas, Jeesuse oma ma. Tõotused kõik saivad kinnitatud Aulisel Kolgatal!

4. Vii oma patud ja kõik oma süüd, Kolgata ristile. Kõikidest pattudest päästab sind nüüd Auline Kolgata!

7.

(I. M. 358.)

1. Oh kui õndsad kõik need, kes on Päästajale truud, Kellel taevas on aarded ju ces. Keel ei väljenda saa,

kuidas rõõmustab hing, Mis on Jee-suse armastust täis.

Hüüdkem rõõmsast „halleluu-ja“, Marsides kõik mööda teed. Laulgem lunastavast käest, Mis meid päästnud patu väest, Jeesus õnnelikuks alati meid te!

2. Magus rõõm on mu sees, kõike Jumalalt hädad Talle veres ma oma-sin nüüd. Usun südamest ma, „tae-vaõndsus nii suur Jeesu nimes!“ see on minu hüüd.

3. Jeesus alati on minu päike ja laul, Oh, et tunneks ta päästmist kõik maad! Tema armastab mind, surres kannatas kord, Et mind pääl-sa ja murda mu meelt.

4. Püha õndsust mu meel tunneb aulisel täis, Mis mul elustav veri on toond. Oma Päästajaga vaid olen õnnis-tust täis, Täevarahu ta hinge mul leond.

8.

R. M. 36.

1. Mu lõbud oled patused Maailmas elades, Kuid siis mu vaadet valgus-tas Sääl Kristus — Püha Tall.

Ah, Sa Isa Püha Tall, Sa oh-ver Kolgatal, Kes ristil oled surmani, Et teha mulle hääd.

2. Ma nägin Teda ristipuul Täis surmavalu, verd. Kui tume pily mind kattis sääl, Nii seistes risti all.

3. Mu viimse hingetõmbeni Mul meeles Tema plik, Ta surmas nägin oma süüd, — See südamesse läks.

4. Ja teine plik mul ütles: „Laps, Mul anna südame. Mu veri sindki lu-nastas, Ja surm viis elule.“

5. Ma tõusin püsti puhtana Ja Vaimu väge sain. Oh Jeesus, Sind ma jälgin nüüd — Sa oled austusväär.

KOORID.

1. Mind otsis ja leidis, kui olin pime ja abitu, Ta otsis ja leidis, milline auuline päev.

2. ::; Jeesus ei jäta meid, ::; maa ja taevas hukkuvad, kuid Jeesus ei jäta meid.

3. ::; Nüüd koju tulnud ma ::; Au kiitus Jumalalt, nüüd koju tulnud ma. Mu Jeesus päästnud mind, ma lah-kunud patuteelt. Au kiitus Jumalalt; Nüüd koju tulnud ma.

4. Kuid see, kes tuleb ja koputab, Tal Jeesus avab siis uksegi. Ja see, kes palub ja teda otsib, Küll tõesti leiab — Ta tõotand nii.

5. Jumal võitu annab küll Igal ajal melle Kõiges eluvõitluses, Ta me eel käib võideldes, Meid kaitseb, et ei sinni kahju meil.

6. ::; Anna Jeesul kiitust ::; Ta päästmist toond meil aulise, Sest an-na Jeesul kiitust.

7. Oh, kuid minu süda hüüab „Halleluua!“ Võidurõõms hüüd, Jumalale nüüd, Oh, kuid minu süda hüüab: „Halleluua!“ Minu ma näen üht hinge risti all.

8. Oh ilus ja auuline taevallik laul, Sa tõstad mu südant, oh oleksin sääl.

9. ::; See Talle veri puhastab ::; Jah, see Talle veri puhastab, Ja kõike uuendab, ::; Uuendab, ::; Jah, see talle veri puhastab Ja kõike uuendab.

10. Jeesus on mu rõõm, Jeesus on mu rõõm, Jeesus on mu laul ja rõõm! Jeesust tahan ma ikka meel-sast! teenida. Tahan on mu laul ja rõõm!

11. ::; Jah, olen õnnelik ::; Kui Jeesus minu sõber on, Jah olen õnnelik.

„SÕJAHÜÜD“

kuulutab päästmist Jeesuses Kristuses.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmunisaeg: 20. juulil 1937.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther.

Väljaandja: Päästearmee.

Ligi Jumala riigile.

Sõna neile, kes on veendunud.

Et teie olete kuulnud nii sageli Õnnistegija koputamist, kannate teie kui saladust enesega ühes. Teie teate tundides, millal teie seda koputamist nii selgesti tundsite nagu soontelööki. Mis takistas teid riivi tagasi tõmmata ja Õnnistegijalt, kes väljas ootas, teie südamesse sisse lasta? Teie oma tahtmine! Teie tahtmine, mis ei tahtnud end lahti kiskuda patust, ülekohtust. Teie tahtmine, mis ei tahtnud alandada, ei tahtnud järele anda, et otsida temalt andestust.

Enese tahtmine on omaduste kroon, millega Looja on ehitanud inimesi. Ja ei ole midagi kõrgemat ega ülevamat, mida meie võime teha selle Jumala andega, kui pöörata endid vaba tahtmisega tema poole. Õeldakse, et inimese tahtmine on tema taevariigi, võisa sageli aga on inimese tahtmine tema põrgu, nimelt siis, kui tema kangekaelselt ole viivitat; ega taha mõista Jumala armastust. Armastus ei ole sünnitav, ometi on meile tahtmine antud, et meie peame armastama Jumalat kõigest südamest ja oma ligemist kui isennast. Kui kaugele inimesed võivad minna vaba tahtmise pidamisel, näitab, et mõned usuvad, et isegi tohivad Jumalat vanduda.

Jeesusel on lõpmata kannatus. Tema armastab ääreväikima-tult teie hinge. Tema seisab jälle teie südamekuse ees ja kopu-tab veel üks kord. Kui te ainult riivi eest ära likkaksite, kui teil ainult tahtmine oleks, Teda sisse lasta, siis teaksite varsti, kui kallist on rahu, mida Tema ükski võib anda.“

